

Bönsöndagen 2018. Ingemar Andersson (LFS)

Herrens löfte om bönhörelse

Salme 102:2-5, Ef. 3:13-21. Evangelium: Joh. 16:23-33.

Det är Bönsöndag. Vi har i evangelietexten hört Jesus uppmana de sina att be, att be till Fadern i Jesu namn: *Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig.* Men, Skriften avslöjar en obehaglig sanning om oss ifråga om vårt bedjande: *"Vi vet inte vad vi bör be om..."* – så illa är det, säger oss Guds ord.

Då är det gott att på Bönsöndagen få bli påmind om detta välsignade faktum, att Herren Gud också i det avseendet har styrt om så att vi inte skulle behöva stå där rädlösa och utan hjälp:

Vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord. Rom. 8:26b.

Jesus ber för oss. Som vår överstepräst har han framburit ett evigt gällande offer, till försoning för våra synder. Han framställer sig i Guds åsyn, oss tillgodo. Och till hans översteprästerliga ämbete hör också det att han beder för oss: Jesus... *har ett prästämbete som varar för evigt. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.* - Kristus Jesus... *sitter på Guds högra sida och ber för oss.* Hebr. 7:24-25, Rom. 8:34.

Och på Kristi Himmelsfärdsdag, som vi firar på torsdag till minne av Jesu återinträde i härligheten, läser vi i de sista verserna i Joh. 17, hur Jesus ber till sin himmelske Fader, och säger: *Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd.* Han vill dela glädjen och saligheten i himmelen med sina bröder och systrar, med dem som i tron hör samman med honom.

Också i dag är texten hämtad från Jesu avskedstal. I de föregående söndagarnas texter talade Jesus om sin bortgång, att det skulle komma bedrövelsens dagar för lärjungarna, men att det rörde sig om en kort tid innan bedrövelsen skulle vändas i glädje, i en glädje som ingen kunde ta ifrån dem – en evig glädje.

Och lärjungarna blir sittande tysta, bedrövade, frågande. Men så fortsätter han att tala till dem. Nu ger han dem de största löften – om bön och bönhörelse, om en glädje där ingenting skall fattas, om svar på frågorna, om ljus över det som nu förmörkar deras sinnen – och om fri tillgång till och omedelbar förbindelse med Fadern. Vi firar Bönsöndag.

En viktig gudstjänst

Vårt evangelium innehåller såväl förmaningar som uppmantran till bön. Bönen är, näst predikoämbetet, de kristnas förnämsta gudstjänst, säger Luther. Vi har ju hela Psaltaren fylld av exempel på just sådan gudstjänst – bön, åkallan, nödrop, lovsång, jubel och tacksägelse. Och i Guds ord möter vi många uppmaningar till bön. Den himmelske Fadern vill höra av sina barn.

Jesus säger till sina lärjungar i versen före vår text: *"Nu är ni också bedrövade, men jag skall se er igen, och då skall era hjärtan glädja sig, och ingen skall ta er glädje ifrån er."*

Efter den trösten följer uppmaningen att be, för det är ju särskilt i sorg och bedrövelse, under nöd och betryck, som bönevägen blir brukad. Jesus uppmanar dem att flitigt och frimodigt be:

"Den dagen kommer ni inte att fråga mig om något. Amen, amen säger jag er: Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Hittills har ni inte bätt om något i mitt namn. Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig."

Han lovar, att det som nu syns dem så svårt att förstå, skall klarna för dem: *"Detta har jag talat till er i liknelser. Men det kommer en tid, då jag inte längre skall tala till er i liknelser, utan öppet förkanna för er om Fadern."*

De skall också vara vissa om att den himmelske Fader skall höra deras böner. Han säger:

"Den dagen skall ni be i mitt namn, och jag säger inte att jag skall be till Fadern för er, ty Fadern själv älskar er, eftersom ni har älskat mig och tror att jag har utgått från Gud."

När Jesus säger att han inte skall be till Fadern för lärjungarna, för oss, så syftar detta på vad han genom sitt lidande och sin död skulle åstadkomma. Han skulle inte be för lärjungarna och på så vis blidka Fadern utan genom sitt tunga arbete skulle han själv se till att Guds nåd och kärlek kunde vila över dem. Genom sitt verk har han öppnat vägen till Fadern. Förlåten har rämnat. Hebreerbrevets författare säger att Jesus har invigt en ny och levande väg genom förlåten, det är genom sitt kött, en väg in i själva himmelen, en väg till vår himmelske Faders hjärta. (Hebr. kap. 9-10). Han kom ju, när tiden var fullbordad, sänd av Gud, född av kvinna, ställd under lagen, för att friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt (Gal.4:4-5). Detta hans verk är fullbordat. Han har förvärvat oss rätten att kallas Guds barn. Inför detta under utbrister Johannes: *"Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn, och det är vi också. Världen känner oss inte, därför att den inte har lärt känna honom. Mina älskade, vi är nu Guds barn, och vad vi skall bli*

är ännu inte uppenbar. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se honom sådan han är." (1 Joh. 3:1-2).

Men denna verklighet har vi svårt att fatta. Vårt förnuft, våra tankar och idéer om hur man skall nalkas Gud, bygger alltid på någon sorts förtjänsttänkande. Och det kommer tydligt i dagen när det gäller bönen. Så djupt rotad är föreställningen om egen förtjänst och värdighet, att även kristna, som vet att inför Gud gäller endast nåden i Kristus, när det gäller bön och bönhörelse ofta hamnar i träldom och misströstan. "Jag kan inte be som jag borde, och då är det klart att Gud inte hör." Det här är träldomsanden, som inte törs tro på den oförskyllda nåden, utan måste hjälpa upp det hela med något eget – sådant som ju förstås är mycket mer att lita till än bara Guds nåd i Kristus Jesus... Och det är djävulens list att underblåsa alla sådana tankar, om vår ovärdighet, för att hindra oss i bönen. Men Skriften manar de kristna: Bed alltid! Bed utan uppehåll! Ta vara på möjligheterna till avskilda stunder med Herren. "Gå in i din kammare och stäng din dörr och be till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig." (Matt. 6:6). Ta del i församlingens böneliv, i gudstjänstens böner, lyssna, bed med, sucka till Herren i ditt hjärta, bed med Psaltaren, använd färdiga böner, bed med egna ord. Och kom ihåg att det inte är formuleringskonsten, inte längden, inte känslan av andakt eller annat som medverkar till önskat resultat av bedjandet. Det är bönen i Jesu namn och på hans förtjänst som når den himmelske Faderns öra.

"Blott på din förtjänst jag kommer..." LH 592:3.

Det är endast Guds barn som kan be, de som av hjärtat och i tron kan säga: "Fader vår..." Den ogudaktiga världsmänniskan vill gärna i ovädersdagar ha Gud till hands när det passar henne, för att lika snart glömma honom när solen skiner igen. Men hur blir man då som kristen en värdig bedjare? Vår rättfärdighet är som en fläckad klädnad, säger Guds ord (Jes. 64:6). "All vår förtjänst är utelyckt: Vår själ, av syndens börda trycket, Till nåden måste falla", sjunger psalmförfattaren. LH 48:1. Och så är det! Men vi får komma i en annans värdighet och i en annans namn. Och det är detta Jesus så enträget uppmanar oss till i dagens text:

"Amen, amen säger jag er: Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Hittills har ni inte bett om något i mitt namn. Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig."

Här är nyckeln till Faderns hjärta. Här är nyckeln till himlens alla förrådshus: "Ty Fadern själv älskar er, eftersom ni har älskat mig och tror att jag har utgått från Gud."

Bönen i Jesu namn är motsatsen till bön i eget namn, motsatsen till bön på egen förtjänst och värdighet. För om Gud skulle handla med oss efter vad vi var värda, så skulle vi inte kunna vänta något gott, utan endast dom och straff för vår synd och ogudaktighet. Men nu får vi komma i Jesu namn, och kommer man i det namnet så mäts också bönesvaret efter Kristi förtjänst, och då blir det något annat än det vi rätteligen vore värda. Då kan vi vänta allt gott från Gud.

Men att komma inför Gud i Jesu namn, be i förlitande på Jesu förtjänst och värdighet, det kan endast en sann och levande kristen göra. Och som sådan kan man inte be om något ont och skadligt eller något som strider mot Guds vilja. Som kristen har man ju fått lära sig, att alltid till bönen foga ett "ske din vilja", där jag i tryggt förlitande på min himmelske Faders omsorg lämnar mina önsknings- och böner i hans hand, vetande att allt som sker, sker till mitt eget bästa, antingen att jag får vad jag bett om, eller så får jag något bättre.

Och hur det nu än blir med våra böner – de är och förblir behäftade med svaghet och ofullkomlighet – men, vår Frälsare Jesus ber med och för oss. Och det innebär, att vi, som inte ens kan be eller tänka rätt, vi har en förespråkare, en försvarsadvokat och en förebedjare med oss, för vars skull vi blir bönhörda.

Och än mer:

"Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord, och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga så som Gud vill." (Rom. 8:26-27).

Bönhörelsen är viss

"Hittills har ni inte bett om något i mitt namn. Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig."

"Jag beder, tror och vet, Att du min bön upptar; Du vill, du kan, du gör, Vad du mig lovat har", sjunger vi i tack och lov till Herren. LH 607:4. Men tid och sätt lämnar vi åt Herren. Klockorna går olika, men himlens klockor går alltid rätt. Herren hör i sin tid och på sitt sätt, och det är alltid det bästa. Bönhörelsen här i tiden behöver inte innebära att nöd och svårigheter tas bort. Den kan också bestå i kraft att bära de prövningar Herren måste lägga på för att jag skall bevaras i hans fruktan, hos honom. I hans händer får jag vila trygg

och vara vid gott mod också i det lidande som följer med lärjungaskapet: *"Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."*

Inför det lidande som i svårighetsgrad överstiger allt vad vi kan fatta, där Jesus så dignar under bördan att hans svett blir som blodsdroppar, ber han: "Fader, om det är möjligt... men inte som jag vill, utan som du vill."

Paulus, så högt benådad, fick utstå svåra prövningar för att han inte skulle förhäva sig. Han talar om en satans ängel och om en påle i köttet. Och han bad upprepade gånger om befrielse från plågan, men fick svaret: *"Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet."* (2 Kor. 12:9). Och i mönsterbönen, som Jesus själv har lärt oss, har han också lärt oss att be: *"Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen."* (Matt. 6:10).

I bönegemenskapen med Herren föds också glädjen. Där stärks modet, där ökar tillförsikten. Nog har vi anledning att flitigt bruka denna Herrens stora gåva, som en gång skall fullkomnas i den eviga glädjen.

"Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig." Amen.